A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2024. október 2.*

„Közszolgálat – Szerződéses alkalmazott – Az eltartott gyermekek után járó éves utazási költségtérítés megtagadása – A személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikkének (1) bekezdése – Megsemmisítés iránti kereset – Sérelmet okozó aktus – Az adminisztráció végleges álláspontját tartalmazó határozat – Elfogadhatóság – A megfelelő ügyintézés elve – Gondoskodási kötelezettség”

A T-448/22. sz. ügyben,

PW (képviselik: S. Rodrigues és A. Champetier ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ)** (képviselik: A. Ireland, S. Falek és R. Coesme, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: R. da Silva Passos elnök, S. Gervasoni és T. Pynnä (előadó) bírák,

hivatalvezető: V. Di Bucci,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára, különösen:

– a Törvényszék által a felekhez intézett írásbeli kérdésekre és az e kérdésekre általuk adott és a Törvényszék Hivatalához 2024. március 20-án benyújtott válaszokra,

– a Törvényszék által az EKSZ-hez intézett írásbeli kérdésre és az általa adott és a Törvényszék Hivatalához 2024. április 30-án benyújtott válaszra, valamint a felperes által e válaszra vonatkozóan a Törvényszék Hivatalához 2024. május 28-án benyújtott észrevételekre,

tekintettel arra, hogy a felek az eljárás írásbeli szakaszának befejezéséről való értesítést követő háromhetes határidőn belül nem kérték tárgyalás tartását, és mivel ennek nyomán a Törvényszék az eljárási szabályzata 106. cikkének (3) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott keresetében a felperes, PW, az eltartott gyermekeire tekintettel a 2020. év egészére járó éves utazási költségek kifizetése iránti kérelmét elutasító, 2021. július 30-i hallgatólagos határozat megsemmisítését kéri.

A jogvita előzményei

2 A felperes 2020. február 16-án az Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (a továbbiakban: egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek) 3a. cikke alapján az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) szerződéses alkalmazottjaként csatlakozott az Európai Unió Washingtoni DC-beli (Egyesült Államok) küldöttségéhez. A felperes házastársa az Európai Parlament alkalmazásában állt Brüsszelben (Belgium).

3 2020. március 9-i feljegyzésében az Európai Bizottság Személyi Juttatásokat Kezelő és Kifizető Hivatala (PMO) tájékoztatta a felperest az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) VII. melléklete alapján őt megillető jogosultságokról és pénzbeli támogatásokról. A családi támogatásokat illetően e feljegyzés rögzítette, hogy azokat a felperes házastársa részére fizetik, az éves utazási költségek tekintetében pedig, hogy azokat az EKSZ kezeli. A 6. lábjegyzetben foglalt kiegészítés tartalmazta, hogy „az olyan gyermekek esetében, akiknek mindkét szülője az intézményeknél dolgozik, [ez utóbbiak] a másik szülő származási helye alapján is kérhetik a gyermeke[i]k után az éves utazási költségek megfizetését, amennyiben ez kedvezőbb”, és hogy „ebben az esetben a két szülő együttes kérelme szükséges”.

4 2020. június 23-án a felperes megkereste az EKSZ-t, kérve a maga és eltartott gyermekei éves utazási költségeinek kifizetését. Az EKSZ ugyanezen a napon azt válaszolta, hogy az éves utazási költségek kifizetését a 2020. augusztusi díjazásában számfejtették, és egy képernyőképet küldött e kifizetés tartalmáról. E választ követően a felperes kérte, hogy e kifizetést egészítsék ki az eltartott gyermekei költségeinek kifizetésével, amelyre az EKSZ – még mindig 2020. június 23-án – azt a választ adta, hogy az éves utazási költségek korrekciója nem lehetséges, mivel a gyermekek nem szerepelnek a felperes eltartottjaként a Sysperben. A kifizetés teljesíthetősége érdekében az EKSZ azt tanácsolta a felperesnek, hogy vegye fel a kapcsolatot a PMO-val, és kérje a háztartása összetételének, valamint az általa eltartott személyeknek a felülvizsgálatát.

5 2020. június 26-án a felperes a PMO-hoz fordult, kérve, hogy javítsa ki azt a tényt, hogy gyermekei nem szerepelnek az ő eltartottjaként a Sysperben. Hozzátette, hogy eddig az időpontig valamennyi támogatást a házastársának folyósították, ideértve a Brüsszel és Madrid (Spanyolország) közötti oda-vissza utazáshoz kapcsolódó éves utazási költségeket is, azonban 2020 februárjától azokat az ő részére kell folyósítani a Washington és Madrid közötti oda-vissza utazás után. Aznap megküldött válaszában a PMO kifejtette, hogy a 2020. március 9-i feljegyzésben foglaltak is megerősítik, hogy a családi támogatásokat a felperes házastársának folyósítják, és tájékoztatta a felperest arról, hogy miként kell eljárnia, hogy a házaspár eltartott gyermekei után járó éves utazási költségtérítést az ő részére folyósítsák.

6 Még mindig 2020. június 26-án a felperes kérte a házaspár eltartott gyermekei után járó éves utazási költségek kifizetésének transzferálását a saját számlájára, és ezt a kérelmet a PMO 2020. június 29-i tájékoztatásának megfelelően házastársa is megerősítette.

7 2020. június 29-i elektronikus levelében a PMO visszaigazolta a felperesnek, hogy a házaspár gyermekei után járó éves utazási költségtérítést 2021. január 1-jétől a felperes számlájára transzferálta. Kifejtette, hogy az éves utazási költségek kifizetését minden évben a június havi illetmény kifizetésével együtt teljesítik, ezért az e kifizetést érintő kérelmeket május 2. előtt kell benyújtani, és azok visszamenőleg nem vehetők figyelembe. Mivel a felperes kérelmét 2020. május 2. után nyújtotta be, a jogosultság transzferálása csak 2021. január 1-től lesz hatályos. Ennélfogva a PMO jelezte, hogy a házaspár gyermekei után a 2020. évre járó éves utazási költségtérítést a felperes házastársa részére folyósították.

8 2020. július 9-i elektronikus levelében a PMO megerősítette álláspontját, megjegyezve, hogy a 2020. március 9-i feljegyzés egyértelműen tartalmazta, hogy a kifizetést nem automatikusan annak a szülőnek teljesítik, amelyik esetében a távolság kedvezőbb, hanem ez kérelemre történik. Magasabb besorolási fokozata miatt a felperes házastársa kapta a családi támogatásokat, és ezáltal az éves utazási költségeket is neki fizették. Következésképpen a házaspár eltartott gyermekei után járó éves utazási költségtérítés felpereshez történő transzferálására irányuló közös kérelmet 2020. május 2. előtt kellett volna előterjeszteni.

9 Mind a 2020. június 29-i, mind pedig a 2020. július 9-i elektronikus levél tartalmazta azt a megjegyzést, hogy „a [kapcsolódó] üzenetet tájékoztatás céljából küldték meg, és az nem minősül olyan […] határozatnak, amely a személyzeti szabályzat 90. cikke szerinti panasz tárgyát képezheti”.

10 2020. július 27-én a felperes vitatta a PMO álláspontját, megjegyezve többek között, hogy a PMO által alkalmazott határidőt sem a 2020. március 9-i feljegyzés, sem a szolgálatba lépésekor adott egyéb tájékoztatások nem említették.

11 A 2020. júliusi illetménnyel együtt a felperes házastársa megkapta a házaspár eltartott gyermekei után a Brüsszel és Madrid közötti távolság alapján kiszámított éves utazási költségtérítést.

12 2020. július 30-án a PMO megismételte a 2020. június 29-i és július 9-i elektronikus levelekben kifejtett álláspontját, hozzátéve, hogy a Parlament már teljesítette a felperes házastársa javára a házaspár gyermekei után az éves utazási költségek kifizetését.

13 2020. november 19-i feljegyzésében a PMO tájékoztatta a felperest, hogy a házaspár közös kérelme nyomán a négy eltartott gyermekük után járó családi támogatásokat 2020. november 1-jei hatállyal a felperes számlájára transzferálták, a háztartási támogatást pedig továbbra is a házastársa részére folyósítják.

14 2020. december 7-i elektronikus levelében a felperes jelezte az EKSZ-nek, hogy sikerült elérnie eltartott gyermekei nyilvántartásba vételét a Sysperben, és kérte a 2020. évre járó éves utazási költségek kifizetésének rendezését. E kérelmet 2021. január 14-én és 18-án megismételte.

15 2021. január 18-i elektronikus levelében az EKSZ jelezte a felperesnek, hogy a Sysper-rendszerben végzett helyesbítéseket követően a felperesnek eltartott gyermekei után „2/12” kifizetést fog teljesíteni a február havi illetményével együtt.

16 2021. február 11-i elektronikus levelében a felperes jelezte az EKSZ-nek, hogy nem kapta meg az utazási költségek kifizetését a februári illetményével együtt, megküldte az illetményelszámolását, és megkérdezte, hogy mikor kerül sor az éves utazási költségek kifizetésére.

17 2021. február 12-én az EKSZ megerősítette, hogy a kifizetést helyesen rögzítették a Sysperben, és felkérte a PMO-t, hogy vizsgálja meg, miért nem került sor a kifizetés végrehajtására. Ugyanezen a napon a PMO jelezte, hogy bár a jogosultságokat helyesen rögzítették a Sysperben, az már túl későn történt ahhoz, hogy a februári illetménnyel együtt sor kerülhessen a kifizetésre, és azt a márciusi illetménnyel együtt fogják teljesíteni.

18 2021. március 15-i elektronikus levelében a felperes jelezte mind az EKSZ-nek, mind a PMO-nak, hogy a kifizetésre nem került sor a márciusi illetményével együtt, és kérte, hogy azt a lehető leghamarabb teljesítsék. Ugyanezen a napon a PMO – másolatban az EKSZ-nek is megküldött – üzenetében megerősítette, hogy a kifizetésre áprilisban kerül sor.

19 2021. március 23-i elektronikus levelében a felperes az EKSZ-től és a PMO-tól is azt kérte, hogy ellenőrizzék, hogy minden rendben van-e ahhoz, hogy e kifizetést az áprilisi illetményével együtt megfelelően teljesítsék.

20 2021. március 29-i elektronikus levelében a PMO tájékoztatta a felperest, hogy az iratok részletes vizsgálata alapján megállapítható, hogy már megkapta az éves utazási költségtérítést 2020. augusztusban (9 882,10 euró), 2020. decemberben (1 273,32 euró) és 2021. februárban (3 506,26 euró) az adott havi illetményével együtt, és megküldött a felperesnek egy táblázatot az erre vonatkozó releváns információkkal.

21 A PMO-nak címzett, és az EKSZ-nek másolatban megküldött 2021. március 30-i elektronikus levelében a felperes vitatta a PMO által a 2021. március 29-i elektronikus levélben megjelölt teljes összeget. Emlékeztetett arra, hogy milyen lépéseket tett annak érdekében, hogy gyermekeit a Sysperben általa eltartott gyermekként rögzítsék, és kifejtette, hogy úgy véli, jogosult az eltartott gyermekei után a 2020. évre járó utazási költségtérítés teljes összegére. Kérte, hogy az adminisztráció vizsgálja felül az álláspontját, és hogy a megfelelő összegeket teljes egészében fizessék ki. 2021. június 7-i elektronikus levelében a felperes megismételte e kérelmét.

22 Az EKSZ ezekre a levelekre nem válaszolt.

23 2021. október 28-án a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be „a 2020. évre járó utazási költségtérítés számításának helyesbítését megtagadó, 2021. július 30-i hallgatólagos határozattal” szemben, a személyzeti szabályzat VII. melléklete 7. és 8. cikkének, a megfelelő ügyintézés elvének és a gondoskodási kötelezettségnek a megsértésére hivatkozva.

24 A 2022. április 14-én meghozott határozattal panaszát mint elfogadhatatlant elutasították, mivel az EKSZ úgy ítélte meg, hogy a felperesnek sérelmet okozó aktus a 2021. január 18-i elektronikus levél volt.

A felek kérelmei

25 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a 2021. július 30-i hallgatólagos határozatot;

– amennyiben szükséges, semmisítse meg a panaszt elutasító határozatot;

– az EKSZ-t kötelezze a költségek viselésére.

26 Az EKSZ azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant;

– mindenesetre utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

Az elfogadhatóságról

27 Az EKSZ elfogadhatatlansági kifogást hozott fel a keresettel szemben, amelyben arra hivatkozik, hogy a kereset elfogadhatatlan, mivel a panaszt nem a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése értelmében vett, a felperest hátrányosan érintő intézkedés, azaz a sérelmet okozó aktus ellen nyújtották be. Az EKSZ előadja, hogy nem tekinthető úgy, hogy 2021. július 30-án hallgatólagos határozat született volna. Egyrészt ugyanis a sérelmet okozó aktus az EKSZ elektronikus levele, amelyet 2021. január 18-án küldött, amikor is az EKSZ a házaspár eltartott gyermekei után a 2020. évre járó éves utazási költségtérítés kifizetésére vonatkozóan kifejtette végleges álláspontját. Másrészt a PMO 2021. március 29-i elektronikus levele megerősítő jellegű, és nem tekinthető úgy, hogy olyan új és lényeges tényeket tartalmaz, amelyek alapján a felperes 2021. március 30-i elektronikus levele a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése értelmében felülvizsgálat iránti kérelemnek minősülhetne.

28 Mindenesetre az EKSZ úgy véli, hogy a sérelmet okozó aktus személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján benyújtott panasz útján történő vitatására nyitva álló három hónapos határidőt nem tartották meg. Ugyanis, mivel a sérelmet okozó aktus a 2021. január 18-i elektronikus levél, a három hónapos határidő 2021. október 28. – azaz a panasz benyújtásának időpontja – előtt már lejárt.

29 A személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése szerint „[a]z [említett] személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó bármely személy panaszt nyújthat be a kinevezésre jogosult hatósághoz az őt hátrányosan érintő intézkedés ellen; ez arra az esetre is vonatkozik, amikor az említett hatóság határozatot hozott, és arra az esetre is, amikor az elmulasztotta a személyzeti szabályzatban előírt intézkedés elfogadását”, valamint „[a] panaszt három hónapos határidőn belül kell benyújtani”.

30 A személyzeti szabályzat 91. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Törvényszékhez benyújtott kereset elfogadhatatlan, ha nem nyújtottak be előzetesen és három hónapon belül panaszt.

31 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint kizárólag a hatáskörrel rendelkező hatóságtól származó olyan intézkedések minősülnek sérelmet okozó aktusnak, amelyek az érintett jogi helyzetének jelentős megváltoztatásával az érintett érdekeit közvetlenül és azonnal érintő kötelező joghatást váltanak ki, és amelyek az intézmény végleges álláspontját tartalmazzák (2006. január 10-i Bizottság kontra Alvarez Moreno ítélet, C-373/04 P, EU:C:2006:11, 42. pont; 2010. május 20-i Bizottság kontra Violetti és társai ítélet, T-261/09 P, EU:T:2010:215, 46. pont; 2014. október 8-i Bermejo Garde kontra EGSZB ítélet, T-530/12 P, EU:T:2014:860, 45. pont).

32 A jelen ügyben a 2021. január 18-i elektronikus levél az EKSZ „jogosultságok, kötelezettségek és orvosi szolgálat” humánerőforrás-ügyekért felelős egységétől származik. A levelet ezen egység egyik asszisztense írta alá. A levélben kifejti, hogy a felperes decemberi kérelme ellenére azért nem kapott korábban választ, mert meg kellett várni, hogy az EKSZ és a Parlament megállapodjon a jogosultságok transzferálásáról. A levél megemlíti, hogy decemberben nem kerülhetett sor a helyzet rendezésére, mert a felperes gyermekei még a házastársa nevén voltak elszámolva. A felperest e levélben az alábbiakról tájékoztatta az elektronikus levél küldője:

„Most azonban úgy látom, hogy a Sysperben minden rendben lévőnek tűnik, így tehát intézkedem a gyermekei után járó 2/12 kifizetése iránt, amelyet a februári illetményével együtt fog megkapni.”

33 Meg kell vizsgálni, hogy ez a levél a fenti 31. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében az azt kibocsátó intézmény végleges álláspontját tartalmazza-e, szem előtt tartva, hogy a sérelmet okozó aktusnak minősítés nem ezen intézkedés formájától vagy elnevezésétől függ, hanem azt annak tartalma határozza meg (lásd ebben az értelemben: 2009. január 15-i Braun-Neumann kontra Parlament végzés, T-306/08 P, EU:T:2009:6, 32. pont).

34 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy – amint arra a felperes hivatkozik – az EKSZ 2021. január 18-i elektronikus levelében foglalt válasza nem kellően pontos. A „2/12” kifizetés említése ugyanis önmagában nem teszi lehetővé annak megértését, hogy mire utal ez az arány, figyelembe véve a paraméterek számát (négy gyermek után járó éves kifizetések). Bár a később rendelkezésre álló információk – nevezetesen a PMO 2021. március 29-i elektronikus levele – fényében az EKSZ válasza egyértelműbbé vált, és lehetővé tette a felperes számára, hogy a 2021. március 30-i elektronikus levelében „12/12” kifizetést kérjen, az EKSZ által a 2021. január 18-i elektronikus levélben adott információk nem voltak elegendőek ahhoz, hogy azokat az EKSZ végleges álláspontját tartalmazó határozatnak lehessen tekinteni, és hogy ezáltal meginduljon a panasz benyújtására nyitva álló határidő.

35 Másodszor, még ha feltételezzük is, hogy a „2/12” tekintetében a válasz kellően pontos volt annak megértéséhez, hogy (éves utazási költségtérítési kedvezményként) tizenkét hónapból kettőt fognak kifizetni a felperes négy gyermeke után, ez részleges válasz maradt, mivel semmilyen módon nem utalt arra, hogy az adminisztráció miként kezeli a fennmaradó tíz hónapot.

36 Az iratokból ugyanis kitűnik, hogy a 2021. január 18-i elektronikus levél a felperes 2020. december 7-i levelére adott válasz, amelyben a felperes jelezte az EKSZ-nek, hogy az eltartott gyermekei Sysperben való nyilvántartásba vételének jóváhagyása befejeződött, és kérte az éves utazási költségek kifizetésének rendezését, amely kérelmét 2021. január 14-én és 18-án megismételte.

37 Márpedig, noha a felperes kérelme a 2020. évi utazási költség teljes összegének kifizetésére vonatkozott, a felperes gyermekei után járó „2/12” kifizetésre való utalásból nem volt érthető, hogy az összeg fennmaradó részének kifizetését megtagadták. A felperes – azon kérelmének fényében, amelyre a 2021. január 18-i elektronikus levél választ adott – utóbbit adott esetben úgy is érthette, hogy a fennmaradó összeg kifizetésére a későbbiekben fog sor kerülni.

38 Harmadszor, az aktus elfogadásának körülményei, vagyis az EKSZ által a 2021. január 18-i elektronikus levelet követően tanúsított magatartás azt mutatja, hogy maga az EKSZ sem tekintette véglegesnek az álláspontját.

39 2021. február 11-én ugyanis a felperes az EKSZ-nek címzett elektronikus levélben jelezte, hogy februári illetményével együtt nem kapta meg eltartott gyermekei után az utazási költségek kifizetését, és megküldte az EKSZ-nek az illetményelszámolását. Ebben az illetményelszámolásban éves utazási költségek címén szerepelt egy 3 506,26 euró összegű kifizetés. A felperes 2021. március 15-én megismételte az éves utazási költségek kifizetése iránti kérelmét. A PMO minden egyes alkalommal azt válaszolta, hogy a kifizetésre a következő havi illetménnyel együtt fog sor kerülni.

40 A PMO csak a felperes által 2021. március 25-én benyújtott harmadik kérelmet követően, 2021. március 29-i elektronikus levelében tájékoztatta a felperest, hogy az iratok részletes vizsgálata alapján megállapítható, hogy már megkapta az éves utazási költségtérítést 2020. augusztusban (9 882,10 euró), 2020. decemberben (1 273,32 euró) és 2021. februárban (3 506,26 euró) az adott havi illetményével együtt, és megküldött a felperesnek egy táblázatot az erre vonatkozó releváns információkkal.

41 Ennélfogva a 2021. január 18-i elektronikus levél nem tekinthető úgy, mint amely a fenti 31. pontban ismertetett ítélkezési gyakorlat értelmében az EKSZ-nek a felperes eltartott gyermekei után járó éves utazási költségtérítés kifizetésére vonatkozó végleges álláspontját tartalmazza. E levél tehát nem indíthatja meg a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdésében megállapított három hónapos határidőt.

42 A 2021. március 29-i elektronikus levél szintén nem képezheti e határidő kezdő időpontját. Egyrészt ugyanis az a PMO-tól származik, nem pedig az e kérdésben hatáskörrel rendelkező hatóságtól, az EKSZ-től, amint azt az EKSZ írásbeli beadványaiban és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszaiban kifejti, és amint az a 2020. március 9-i feljegyzésből kitűnik (lásd a fenti 3. pontot). Másrészt, noha ezen elektronikus levélben a PMO kifejtette a felperesnek, hogy „már megkapta az utazási költségtérítést”, nem foglalt állást a felperes azon kérelméről, amely az eltartott gyermekei után a 2020. évre járó utazási költségtérítés teljes összegének kifizetésére irányult. Egyik fél sem állítja továbbá, hogy a 2021. március 29-i elektronikus levél sérelmet okozó aktusnak minősülne.

43 Ebből következően a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján a felperes jogosan nyújtott be 2021. március 30-án kérelmet az adminisztrációhoz, hogy az határozatot hozzon a személyével kapcsolatban.

44 Mivel e kérelemre a benyújtásától számított négy hónapon belül nem érkezett válasz, ez a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján hallgatólagos elutasító határozatnak minősül, és a felperes 2021. október 28-án a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdésében előírt három hónapos határidő megtartásával jogosan nyújtott be panaszt a határozat megsemmisítése iránt (lásd ebben az értelemben: 1980. október 16-i Hochstrass kontra Bíróság ítélet, 147/79, EU:C:1980:238, 3. pont).

45 Következésképpen a kereset elfogadható.

A jogvita tárgyáról

46 Az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, bár a felperes kérelmei a panaszát elutasító határozat megsemmisítésére is irányulnak, a jelen kereset következménye – annyiban, amennyiben az szükséges – a panasszal megtámadott sérelmet okozó aktus, vagyis a felperes által a megítélése szerint őt az éves utazási költségek címén megillető teljes összeg kifizetése iránt

előterjesztett kérelmet elutasító hallgatólagos határozattal szembeni eljárás megindítása a Törvényszék előtt (lásd ebben az értelemben: 1989. január 17-i Vainker kontra Parlament ítélet, 293/87, EU:C:1989:8, 8. pont; 2000. december 5-i Campogrande kontra Bizottság ítélet, T-136/98, EU:T:2000:281, 27. pont), kivéve abban az esetben, ha a panasz elutasításának hatálya eltér azon aktus hatályától, amellyel szemben e panaszt benyújtották (2014. május 21-i Mocová kontra Bizottság ítélet, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 34. pont).

47 A jelen ügyben a panaszt elutasító határozat, amely megállapítja a panasz elfogadhatatlanságát, a 2021. július 30-i hallgatólagos határozathoz képest nem rendelkezik önálló tartalommal.

48 E körülmények között úgy kell tekinteni, hogy a kereset az eltartott gyermekeire tekintettel a 2020. év egészére járó éves utazási költségek kifizetése iránti felperesi kérelmet elutasító, 2021. július 30-i hallgatólagos határozat megsemmisítésére irányul.

Az ügy érdeméről

49 Megsemmisítés iránti kereseti kérelmének alátámasztására a felperes két jogalapra hivatkozik:

– az első jogalap a személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikke (1) bekezdésének, valamint a megfelelő ügyintézés elvének a megsértésén;

– a második jogalap a gondoskodási és gondossági kötelezettség megsértésén alapul.

A személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikke (1) bekezdésének, valamint a megfelelő ügyintézés elvének a megsértésén alapuló első jogalapról

50 A felperes előadja, hogy az EKSZ azt állította, hogy a gyermekeire vonatkozó, Sysperbe felvitt adatok tévesek, holott ezeknek az adatoknak 2014 óta helyesen kellett volna szerepelniük a Sysper-profiljában. A felperes két-három hónappal azelőtt kérte adatainak helyesbítését a Sysperben, hogy e helyesbítést 2020 novemberében elvégezték volna. Ez azzal a következménnyel járt, hogy nem juthatott hozzá az éves utazási költségek teljes összegének kifizetéséhez, hanem csak két hónap után járó összeget kapott meg, 2020 novemberétől kezdődően. Márpedig a részleges kifizetés sérti a teljes naptári évre vonatkozó kifizetéshez való jogát. Ezenkívül az EKSZ humánerőforrás osztálya teljes mértékben tudatában volt e hibáknak, amelyek nem tartoznak a felperes felelősségi körébe, és amelyekből nem származhatott volna hátrány rá nézve. Nem szükséges, hogy a felperes gyermekei eltartott személyként legyenek feltüntetve ahhoz, hogy utánuk is részesüljön az éves utazási költségek kifizetésében.

51 A felperes hozzáteszi, hogy nem veszítheti el eltartott gyermekei után az éves utazási költségek kifizetéséhez való jogát amiatt, hogy kérelmét nem nyújtotta be 2020. május 2. előtt. A 2020. március 9-i feljegyzés 6. lábjegyzete ugyanis úgy szól, hogy „az olyan gyermekek esetében, akiknek mindkét szülője az intézményeknél dolgozik, [ez utóbbiak] a másik szülő származási helye alapján is kérhetik a gyermeke[i]k után az éves utazási költségek megfizetését”, határidő meghatározása nélkül. Ugyanezen dokumentum 9. lábjegyzetében az szerepel, hogy a határidő „szolgálatba lépés esetén” „egy évvel a próbaidő letelte után”, illetve „mobilitási eljárás vagy próbaidő nélküli szolgálatba lépés esetén” „egy év” után telik le, amely tájékoztatás megtévesztő. A felperes inkább támaszkodhatott erre az információra, amelyet személyesen az ő számára

küldtek meg, mint a szervezeti egysége intranetes oldalán elérhető információra, amelyről még csak nem is volt tudomása. A megfelelő ügyintézés érdekében az EKSZ-nek a 2020. március 9-i feljegyzésben meg kellett volna jelölnie a május 2-i határidőt.

52 Ezenkívül a felperes álláspontja szerint az EKSZ nem hivatkozhat arra, hogy a Parlament a 2020. évre vonatkozóan kifizette az utazási költségeket a házastársa javára, mivel a kinevezésre jogosult hatóság magatartásától nem függhetnek egy másik ilyen hatóság cselekményei.

53 A felperes a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszaiban hozzáteszi, hogy az EKSZ által szolgáltatott információkból kitűnik, hogy az EKSZ hatáskörébe tartozik az éves utazási költségeknek az Unión kívül szolgálatot teljesítő személyi állománya részére történő kifizetésével kapcsolatos feltételek meghatározása. Nincs olyan formális határozat, amellyel az EKSZ átveszi a PMO által e kifizetés tekintetében meghatározott feltételeket.

54 Az EKSZ cáfolja a felperes érveit, és egyrészt azt válaszolja, hogy a felperes nem tartotta meg az éves utazási költségek kifizetése kedvezményezettjének a folyó évben történő megváltoztatására meghatározott határidőt, azaz május 2-át, és hogy az éves utazási költségeket már kifizették a felperes házastársának. Ezenkívül a két hónapra járó utazási költségek felperes részére történő kifizetése az utóbbi javára elkövetett adminisztratív hibának minősül. Nem lehet ugyanis csupán két hónapra éves utazási költségeket fizetni az alkalmazottnak.

55 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy annak ellenére, hogy a felperes az első jogalap címében hivatkozott a személyzeti szabályzat VII. melléklete 7. cikke (1) bekezdésének megsértésére, ilyen jogsértésre vonatkozó indokolást nem terjesztett elő.

56 Emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikke (1) bekezdésének első albekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a] külföldi munkavégzési támogatásra vagy külföldi tartózkodási támogatásra jogosult tisztviselők a (2) bekezdésben foglalt korlátozások keretein belül minden naptári évben jogosultak az alkalmazási helyük és a […] származási helyük közötti utazás költségének megfelelő átalányösszegre saját maguk és – ha háztartási támogatásra jogosultak – házastársaik és [az említett melléklet] 2. cikk[e] szerinti eltartottjaik részére”. Ugyanezen melléklet 8. cikke (1) bekezdésének második albekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a]mennyiben mindkét házastárs egyaránt az Európai Unió tisztviselője, magukra és eltartottjaikra nézve – a fenti rendelkezésekkel összhangban – mindketten jogosultak az utazási költségek átalánymegtérítésére”, „minden egyes eltartott csak egy térítésre jogosult”, illetve „[a]z eltartott gyermekekre vonatkozó térítést a házastársak kérésére, valamelyikük származási helye alapján kell megállapítani”.

57 Az ítélkezési gyakorlat szerint a személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikke (1) bekezdésének célja, hogy lehetővé tegye a tisztviselő és az általa eltartott személyek számára, hogy évente legalább egyszer a tisztviselő származási helyére utazzanak azért, hogy családi, társadalmi és kulturális kapcsolataikat fenntartsák (lásd: 2005. február 16-i Reggimenti kontra Parlament ítélet, T-354/03, EU:T:2005:54, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. április 30-i Ardalic és társai kontra Tanács ítélet, T-523/16 és T-542/16, nem tették közzé, EU:T:2019:272, 104. pont). Mindazonáltal a jogalkotó diszkrecionális jogköre keretében döntött úgy, hogy az uniós közszolgálat tagjai részére megtérítik az éves szabadságuk alkalmával felmerült éves utazási költségeket, noha az uniós jog vagy a nemzetközi jogrend egyik magasabb szintű szabálya sem kötelezi őt arra, hogy ilyen jogokat ismerjen el a tisztviselők és családtagjaik számára. Ennélfogva még inkább széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik az ilyen költségtérítés

feltételeinek és részletszabályainak meghatározása során (lásd: 2019. április 30-i Ardalic és társai kontra Tanács ítélet, T-523/16 és T-542/16, nem tették közzé, EU:T:2019:272, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

58 A személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikkének (2) bekezdése értelmében az éves utazási költséget átalányösszegben kell kifizetni, és annak alapja a tisztviselő alkalmazásának helye és a származási helye közötti földrajzi távolság utáni kilométerenkénti juttatás.

59 A személyzeti szabályzati bizottsággal és a személyzeti bizottsággal folytatott konzultációt követően a Bizottság elfogadta a személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikkére vonatkozó általános végrehajtási rendelkezésekről szóló, 2013. december 16-i határozatot (a továbbiakban: általános végrehajtási rendelkezések), amely az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének a személyzeti szabályzat és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek érvényre juttatására vonatkozó általános végrehajtási rendelkezések megállapításáról szóló, 2011. november 22-i főképviselői határozat I. mellékletének módosításáról szóló, 2014. február 3-i határozata értelmében az EKSZ-re is alkalmazandó.

60 Az általános végrehajtási rendelkezések 1. cikkének első albekezdése alapján az az alkalmazott, aki a naptári év folyamán lép hivatalba, és aki abban az évben legalább kilenc hónap szolgálati idővel rendelkezik, jogosult a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 8. cikkében foglalt éves utazási költségek teljes összegének megtérítésére, amely egy átalányösszeg. Ha a tisztviselő vagy alkalmazott ebben az évben kevesebb mint kilenc hónap szolgálati idővel rendelkezik, akkor – és csak ebben az esetben – az említett kifizetésnek csak egy részére jogosult, amelyet időarányosan, a szolgálati hónapok száma alapján tizenkettedenként számítanak ki.

61 Az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke úgy rendelkezik, hogy a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 8. cikkében foglalt kifizetéseket minden évben legkésőbb július hónapban kell teljesíteni az egyes alkalmazottak vagy tisztviselők családi körülményei alapján.

62 A PMO és az EKSZ között 2011. január 5-én elfogadott, szolgáltatási szintre vonatkozó megállapodás értelmében az EKSZ személyzetének illetményét a PMO fizeti ki. Az EKSZ emellett az éves utazási költségek kifizetésének kezelését is a PMO-ra ruházta az EKSZ Unióban szolgálatot teljesítő személyi állománya tekintetében. E megállapodás 16. cikkének (1) bekezdése értelmében a PMO meghatározta az Unióban szolgálatot teljesítő személyi állomány tekintetében az új kedvezményezett számára megállapított éves utazási költségtérítés kifizetésének feltételeit, ideértve a május 2-i határidőt is. A felperes által benyújtott intranetes oldal részletezi, hogy abban az esetben, ha mindkét szülő az uniós intézményeknél dolgozik, a kifizetést azon szülő részére teljesítik, aki a támogatásokat kapja, és hogy az éves utazási költségek kifizetése a mindkét szülő által aláírt formális kérelem nyomán történik a szülők valamelyikének származási helye alapján. Ugyanezen az intranetes oldalon az is szerepel, hogy e kérelem visszamenőleg nem nyújtható be, hogy a kifizetés a június havi munkabérrel történik, és hogy ebből következően a május 2-át követően benyújtott kérelmeket a folyó év tekintetében nem fogják feldolgozni.

63 A Törvényszék írásbeli kérdésére válaszul az EKSZ, amely az Unión kívül szolgálatot teljesítő személyi állomány éves utazási költségeinek kezelésére hatáskörrel rendelkező hatóság, kifejtette, hogy az egyenlő bánásmód, valamint a különböző egyéni jogosultságok rögzítésének gördülékeny és koherens kezelése érdekében úgy határozott, hogy igazodik a PMO szabályához. Így az intranetes oldalon közzétett, május 2-i határidőt tartalmazó szabály nem különbözik az Unióban, illetve az Unión kívül szolgálatot teljesítő személyi állomány tekintetében.

64 Ez a szabály a személyi állomány tagjai számára az intraneten keresztül érhető el. Az EKSZ arra vonatkozó hallgatólagos döntését tükrözi, hogy a személyi állomány két kategóriájára, azaz az Unióban és az Unión kívül szolgálatot teljesítő személyi állományra alkalmazandó szabályozást egymáshoz igazítsa. Így olyan belső iránymutatásnak minősül, amelynek célja, hogy az érintett tisztviselők számára azonos bánásmódot biztosítson az éves utazási költségek kifizetése tekintetében. Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében ugyanis az intézmény valamely határozata, amelyet a teljes személyi állománnyal közöltek, és amely pontosítja a mérlegelési jogköre keretében alkalmazandó eljárást, belső iránymutatásnak minősül, amelyet olyan magatartási szabálynak kell tekinteni, amelyet az intézmény magára nézve írt elő, és amelytől indokolás nélkül nem térhet el az egyenlő bánásmód elvének sérelme nélkül (lásd analógia útján: 2003. július 9-i Efthymiou kontra Bizottság ítélet, T-22/01, EU:T:2003:197, 54. pont; 2022. december 14-i SU kontra EIOPA ítélet, T-296/21, EU:T:2022:808, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

65 Ebből következik, hogy az eltartott gyermekek után járó éves utazási költségtérítés kifizetésének az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikkében előírt határidőn belüli kezelése érdekében a PMO érvényesen határozhatta meg minden év május 2-át mint a személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikkének (1) bekezdése szerinti kérelem benyújtására nyitva álló határidőt, amely alapján meghatározzák, hogy a szülők származási helye közül melyiket kell figyelembe venni a kifizetés alapjaként. Észszerű és szükséges ugyanis ilyen határidőt megállapítani azért, hogy az adminisztráció képes legyen nagyszámú ügyet kezelni, és hogy biztosított legyen az éves utazási költségek általános végrehajtási rendelkezésekben meghatározott határidőn belüli kifizetése.

66 Ezenkívül a kifizetés átalányjellegére és az általános végrehajtási rendelkezésekben annak teljesítésére meghatározott határidőre tekintettel a PMO nem lépte túl a mérlegelési jogkörét, amikor előírta, hogy a személyzeti szabályzat 8. cikkének (1) bekezdése szerinti kérelem visszamenőleg nem nyújtható be. E határidő betartása ugyanis nem feltétele az éves utazási költségek kifizetésének, amely a személyzeti szabályzatban biztosított jog, és amelyet vagy az egyik, vagy a másik szülő részére teljesítenek, annak egyedüli célja csupán, hogy lehetővé tegye, hogy kellő időben az adminisztráció rendelkezésére álljanak az azon földrajzi távolságra vonatkozó információk, amely alapján a kifizetés összegét kiszámítják.

67 A jelen ügyben az iratokból kitűnik, hogy az éves utazási költségeket a felperes házastársának fizették ki, a Brüsszel és Madrid közötti távolság alapján. Az EKSZ-nél 2020. február 16-án szolgálatba lépő felperesnek elegendő idő állt rendelkezésére ahhoz, hogy házastársával együtt 2020. május 2. előtt benyújtsa a személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikkének (1) bekezdése szerinti kérelmet.

68 Egyébiránt a felperes nem állíthatja érvényesen, hogy nem tudott arról, hogy ahhoz, hogy az általa eltartott gyermekek után az éves utazási költségeket az alkalmazási helye alapján számítsák ki, az szükséges, hogy házastársa és ő maga erre irányuló közös kérelmet terjesszen elő. Egyrészt e kérelemről a személyzeti szabályzat rendelkezik, és az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a tisztviselőknek és az alkalmazottaknak ismerniük kell a személyzeti szabályzatot (lásd ebben az értelemben: 1999. május 19-i Connolly kontra Bizottság ítélet, T-34/96 és T-163/96, EU:T:1999:102, 168. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Másrészt az ilyen kérelem lehetőségére vonatkozóan, amelyet a két szülőnek közösen kell benyújtania, a felperesnek címzett 2020. március 9-i feljegyzés kifejezett és személyes tájékoztatást adott.

69 Az e kérelem benyújtására nyitva álló határidőt illetően a felperes azt állítja, hogy a 2020. március 9-i feljegyzés 9. lábjegyzetében foglaltak alapján, amely szerint a határidő „szolgálatba lépés esetén” „egy évvel a próbaidő letelte után”, illetve „mobilitási eljárás vagy próbaidő nélküli szolgálatba lépés esetén” „egy év” után telik le, azt gondolhatta, hogy az említett kérelem benyújtásának határideje egy év.

70 Ezt az érvelést nem lehet elfogadni. A 2020. március 9-i feljegyzés egyszerű olvasatából ugyanis egyértelműen kitűnik, hogy a 9. lábjegyzet a szolgálatba lépést vagy a mobilitási eljárást követő költözéshez kapcsolódó jogokra vonatkozik, nem pedig az éves utazási költségekre, amiről a 6. lábjegyzet szól.

71 A felperes azt sem állíthatja érvényesen, hogy nem tudott a közös kérelem benyújtására vonatkozóan a személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikkének (1) bekezdésében előírt határidőről, és úgy gondolta, hogy e kérelmet megfelelő időben nyújtotta be.

72 Először is, ez a határidő hozzáférhető az EKSZ személyi állománya számára a felperes által benyújtott intranetes oldalon, ami elegendő annak bizonyításához, hogy arról az oldalhoz hozzáféréssel rendelkező, hivatalban lévő tisztviselőknek és alkalmazottaknak tudomása van (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2013. március 13-i Inglewood és társai kontra Parlament ítélet, T-229/11 és T-276/11, EU:T:2013:127, 33. és 34. pont). Másodszor, tekintettel az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikkére, amely előírja, hogy az éves utazási költségeket legkésőbb július hónapig meg kell téríteni, az a következtetés vonható le, hogy az e kifizetésre vonatkozó kérelmet e határidő lejárta előtt megfelelő időben be kell nyújtani annak érdekében, hogy az adminisztráció azt feldolgozhassa. Harmadszor a felperes azt állítja, hogy 2014-ben vették először nyilvántartásba az Unió szolgálatában, ami azt jelenti, hogy lehetősége volt megismerni a kifizetési eljárásokat, míg az EKSZ-nél 2020 februárjában lépett szolgálatba, ami kellő időt hagyott számára, hogy gondos alkalmazottként tájékozódjon, és házastársával együtt 2020. május 2. előtt benyújtsa a személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikkének (1) bekezdése szerinti kérelmet.

73 Ebből következik, hogy tekintettel arra, hogy a felperes és házastársa által benyújtott közös kérelmet csak 2020. június 29-én véglegesítették, az EKSZ nem sértette meg a személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikkének (1) bekezdését azzal, hogy nem fizette ki a felperes eltartott gyermekei után az éves utazási költségek teljes összegét a Madrid és Washington közötti távolság alapján.

74 E következtetést nem teszik kétségessé a felperes Sysper-fiókjában elkövetett hibákra és a megfelelő ügyintézés elvének állítólagos megsértésére vonatkozó felperesi érvek.

75 Ugyanis, amint az az iratok összességéből kitűnik, a Sysper állítólagos hibái, valamint az, hogy az EKSZ nem adott egyértelmű választ a felperes jogaira vonatkozóan, nem befolyásolták a házaspár gyermekei után járó utazási költségtérítés Washington és Madrid közötti távolság alapján számított teljes összegének kifizetésére vonatkozó elutasítást. Ez az elutasítás abból következett, hogy a felperes késedelmesen nyújtotta be a személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikkének (1) bekezdése szerinti közös kérelmet, amint azt a 2020. június 29-i elektronikus levélben az EKSZ nevében a kifizetéseket kezelő PMO hangsúlyozta, és amint arra az EKSZ a panaszt elutasító 2022. április 14-i határozatában emlékeztetett. A közös kérelem e késedelmes benyújtása miatt a házaspár eltartott gyermekei után az éves utazási költségeket nem a felperesnek, hanem a felperes házastársának fizették ki, a Brüsszel és Madrid közötti távolság alapján.

76 Következésképpen az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A gondoskodási és gondossági kötelezettség megsértésére alapított második jogalapról

77 A felperes arra hivatkozik, hogy az EKSZ nem tartotta tiszteletben a gondoskodási és gondossági kötelezettséget, mivel nem vette figyelembe sem a felperes érdekeit, sem a Covid19-világjárvány sajátos körülményeit, és azt a tényt sem, hogy a probléma az adminisztráció által elkövetett adminisztratív hibákból eredt.

78 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az adminisztrációnak az alkalmazottaival szembeni gondoskodási kötelezettsége tükrözi a kölcsönös jogok és kötelezettségek közötti egyensúlyt, amelyet a személyzeti szabályzat hozott létre a hatóság és a közszolgálat alkalmazottai közötti viszonyokban. Ez a kötelezettség, akárcsak a megfelelő ügyintézés elve, magában foglalja többek között, hogy a tisztviselő helyzetére vonatkozó határozatai meghozatala során a hatáskörrel rendelkező hatóság minden olyan tényt figyelembe vegyen, amely a határozatát meghatározhatja, és ennek során ne csupán a szolgálati érdekre legyen tekintettel, hanem az érintett tisztviselő érdekeire is (lásd: 2003. június 25-i Pyres kontra Bizottság ítélet, T-72/01, EU:T:2003:176, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

79 Márpedig először is a felperes nem fejti ki, hogy miben mutatkozott meg, hogy az adminisztráció nem mérlegelte az érdekeit és a szolgálati érdeket, amikor egyszerűen azt a közös kérelem benyújtására vonatkozó határidőt alkalmazta az esetében, amelyet a személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikkének (1) bekezdése megállapít.

80 Ezek után a felperes nem fejti ki azt sem, hogy mindez mennyiben érinti az egészségét a fenti 78. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében. E tekintetben nem elegendő a Covid19-világjárványra való általános hivatkozás, amelynek következtében a felperest távolról történő munkavégzésre utasították, és visszaköltözött Brüsszelbe.

81 Végül, amint az a fenti 75. pontban szerepel, az adminisztráció által az ügyének kezelésével kapcsolatban elkövetett állítólagos hibák nem befolyásolják azt a tényt, hogy a házaspár gyermekei után az éves utazási költségeket a felperes házastársának fizették ki, és nem a felperesnek, ami a személyzeti szabályzat VII. melléklete 8. cikkének (1) bekezdése szerinti közös kérelem késedelmes benyújtásának tudható be. Ennélfogva ez a helyzet sem minősülhet a gondossági és gondoskodási kötelezettség megsértésének.

82 Ebből következik, hogy a felperes érveinek nem lehet helyt adni, és az általa előadott második jogalapot el kell utasítani.

83 Ennélfogva a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

84 A Törvényszék eljárási szabályzata 135. cikkének (2) bekezdése értelmében a Törvényszék a pernyertes felet is kötelezheti a költségek részbeni vagy teljes viselésére, ha az a pernyertes magatartása alapján – beleértve a kereset benyújtását megelőzően tanúsított magatartását is – indokoltnak tűnik.

85 A jelen ügyben az iratokból kitűnik, hogy a felperes erre irányuló többszöri kérelme ellenére sem tudott egyértelmű és teljes választ kapni a hatáskörrel rendelkező hatóságtól, vagyis az EKSZ-től a gyermekeire tekintettel a 2020. év egészére járó éves utazási költségek kifizetése iránti kérelme

érdemét illetően. Az EKSZ ugyanis még a panaszt elutasító határozatában is mindössze arra szorítkozott, hogy a panaszt mint elfogadhatatlant elutasította. Az a tény, hogy az EKSZ tévesen állapította meg, hogy a felperes panasza elkésett, legalábbis részben elősegítette a jogvita kialakulását (lásd ebben az értelemben: 2018. április 23-i CRM kontra Bizottság ítélet, T-43/15, nem tették közzé, EU:T:2018:208, 105–108. pont).

86 Következésképpen a Törvényszék úgy véli, hogy a jelen ügy körülményei alapján az EKSZ-t kell kötelezni a saját költségeinek, valamint a felperes részéről felmerült költségek felének a viselésére. A felperes maga viseli saját költségeinek a felét.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) Az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) viseli saját költségeit, valamint a PW részéről felmerült költségek felét.

3) A felperes viseli saját költségeinek a felét.

da Silva Passos Gervasoni Pynnä

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. október 2-i nyilvános ülésen.

Aláírások